

Legenda Crescente fide, in: Fontes rerum Bohemicarum I, ed. J. Emler, Pragrae 1873, s. 183-190, ukázka na s. 186-187.

Tehdy jeho svrchu řečený bratr, stejně jako kdysi, uradil se s bezbožníky a poslal k němu posla, aby jej lstivě pozval do svého domu jakoby na hostinu, ve skutečnosti však na smrt. Ani toto nebylo Václavovi tajemstvím. A když nadešla doba k odchodu, naposled pozdravil všechny své přátele, hned se vydal na cestu a toho dne pobyl na hostině s těmito zarputilými nepřáteli. Tenkrát se kdosi nahnul k jeho uchu a pošeptal mu: „Prchni, můj pane, co nejrychleji, protože tihle lidé tě chtějí co nevidět zabít!“ On však nechtěl utéci, znovu vešel mezi hodovníky a chopiv se číše, přede všemi nebojácně pravil zvýšeným hlasem: „Ve jménu blahoslaveného archanděla Michaela vypijeme tuto číši s prosbou, aby nyní uvedl naši duši k pokoji věčného radování, amen.“

Oné noci, ještě před úsvitem následujícího dne, jak míval často v svém obyčeji, šel do kostela na jitřní pobožnost. Na cestě se potkal se svým bratrem a řekl mu: „Včera jsi nám pěkně posloužil, Bůh ti to oplát!“ On však vytasil z pochvy meč a udeřil jím svatého muže do hlavy se slovy: „A dneska ti chci takhle posloužit!“ Svou ranou způsobil jen lehké škrábnutí, protože ho opustila síla pro strašlivou bázeň. Blahoslavený Václav byl by ho mohl snadno přemoci, protože se mu podařilo vychvátit mu meč z ruky, ale nechtěl se sám poskvřnit. Ale bratr se dal do křiku: „Hola, kde jste? Pomozte mi!“ Tu přiběhli všichni oni zlovolníci ze skrýší a drásající Václava mnoha ranami mečů i kopí jej zabili. Na tomto tedy zápasišti jeho duše vysvobozena z vězení pozemského života a ověněna krvavým vavřínem odebrala se k Pánu dne osmadvacátého září.

Překlad Bohumil Ryba